

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

XXXV. De Invidia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

...horitate legum interjecta, honorem suum ac
... defendere nequit, retorquendo, detrahendo,
... sese tueri non posse, sed patienter pro
... injuriam ferendam esse, tum quia mani
... experientia, vix unquam accidere pos
... accularis alia media, ad propriam de
... adhibere non possit; tum quia semper ali
... deest, ex his, quas vel ipse Dicastillus
... igitur hanc opinionem Theologi nostri
... qua improbi male uterentur, & quæ pro
... est: scio, Malderum & Sylvium docere,
... Confessariis non fore inutilem, ad justam com
... præscribendam, quando scilicet mutua
... intercesserunt; sed in hoc etiam Confessa
... cum maxima cautione & prudentia se ge
... hujus opinionis usu, in errore inducitur,
... illam ex hoc capite probo.

nisi quis illas appetat, ut impuniùs & commodiùs
peccet.

RESPONDETVR.

IN fugiendis honoribus, & probis Christi causa
expetendis, veram perfectorum pietatem Casuista
collocat; alia posita est in competendo possesso
rum honorum amore; ita ut divitiæ si affluant, cor
non apponatur; & mori potius malis, quam pro illis
tuendis, vel augendis, leve peccatù admittere: iidem
Casuista docent, ambitionem, ut plurimum, veniale
peccatum esse, nisi finis, quem ambitiosus sibi pro
ponit, mortalis sit, aut ut id, quod ipse tamber, con
sequatur, malis artibus eo utatur, iisque mediis, quæ
ad peccatum lethale conducant; hæc trita est Ca
suarum sententia, quos frustra citarem: nec est,
quod adversarii dicant, superbiam esse unum ex pec
ptem peccatis mortalibus, quia vulgus septem gene
cata capitalia, mortalia vocat, cum tamen ex gene
re suo non sint mortalia, scilicet omnia: vide Cajet.
v. *superb. Tolet. lib. 8. cap. 3. &c.*

CAPUT XXXIII.

De pietate adversus virginem.

Nonnulli eorum Scriptores simplicioribus im
opians, dum eos docent inania quædam pie
tatis officia erga Deiparam; quidam eorum
libri plerumque sunt hujusmodi nugis.

REFELLITVR.

Quod est, quod hic hæream; dico tantum varia,
que in libris piis proponuntur, ad prædicti
Deiparæ cultus testificationem, & augmentum, si eo
modo tantum, quo ab auctoribus illis proponuntur, esse
omnino pia, & salubria, nec parum conducere, ut ju
sti iustificentur adhuc, & peccatores convertantur;
nemo enim ignorat, peccatores salvari non posse, si
penitentiam, quam sanè prædicta officia supplere
non possunt: sed cum penitentia sit donum Dei, ne
mo dubitet, quin Deiparæ intercessione, illa gratia
etiam sub sidia Deus peccatori elargiri possit, qui
bonitas & adjutus penitentiam agat, & ad Deum
convertatur; quis autem nescit, bona peccatorum
opera, v. g. jejunia, elemosynas, alia que hujusmodi,
si tantum non sint, esse tamè imperatoria: erunt
sunt aliquæ, quæ si in rigore scholastico examinen
tur, fore inania censenda sint; sed non nihil sanctæ
pietatis concedendum & condonandum est; sunt san
ctæ quædam stultitiæ; piæ quædam, ut sic loquar, nu
gæ, quæ ferret, esset que hujus loci, hæc facile Sancto
rum exemplis confirmarem, sed extra chorum salta
tum Pauli sufficit, nos stulti propter Christum,
sæpe hominum prudentia ea damnat, quæ divina
Supplicia probat & diligit: uno verbo, modò infra la
tæculum, qui Deo & Christo competit, te conti
nent, non est periculum, ne in cultu Deiparæ plus
excedas.

CAPUT XXXIV.

De vera pietate.

Veram genuinamque pietatem, cum immo
derata gloria, honorisque cupiditate conci
liant: quoniam rerum humanarum studium,
etiam sententia, veniale dumtaxat peccatum est;

CAPUT XXXV.

De Invidia.

Nonnulli ex iis docent, invidiam de bono spi
rituali proximi esse peccatum mortale, ven
iale verò de bono temporalis.

REFELLITVR.

Theologi communiter dicunt, optari posse, ex
causa & sine dumtaxat veniali, ne fortunis, ho
noribusque proximus augeatur; imò optari posse, ut
privetur bonis temporalibus, ne iis in perniciem
aliorum abutatur, ac proinde naufragium salutis fac
iat: de spiritualibus fecus omnino dicendum est;
nullo enim honesto ex fine optari potest, ne quis v.
g. ad Deum convertatur, vel insignem sanctimo
niam consequatur, aut ad caelestem gloriam perve
niat; nempe hæc desideria, seu vota ex immani
dumtaxat adversus proximum odio fluere possunt:
hoc discrimen vel ipse Aristoteles agnovisse visus
est, inter bona temporalia, & actiones virtutis; dicit
enim in Rhetoricis, illam invidiæ speciem, quam
Græci nemefim appellant, non posse ferri in bona
honestæ proximi, id est, in bona virtutis, sed tantum
in bona fortunæ: in his minutis non hæreo, quæ
nullam penitus difficultatem continent.

CAPUT XXXVI.

De Acedia.

Acediam definiunt, tristitiam ex eo concep
tam, quod res spirituales tales sint, v. g. si do
leas, Sacramenta esse gratiæ fontes; hoc autem
peccatum mortale est.

RESPONDETVR.

Equidem juxta Theologos, quisquis doleret, seu
tristitiam conciperet, ob instituta à Christo Sa
cramenta, ut media, ad obtinendam gloriam necessa
ria,

...ORATI
...SRI S.I.
...POLLICIS
...TIO...

